Model 2024

Tips and tricks

Statul român modern=după ce s-a unit Moldova cu Țara Românească

România Mare=după unirea de la 1918

Fapt istoric prin care se urmărește realizara României Mari în cadrul relațiilor internaționale=implicarea României în Primul Război Mondial

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

Sentimentul unionist s-a perpetuat de-a lungul secolului XIX, fiind concretizat prin întemeierea statului român modern. Astfel, un eveniment desfășurat de români în anul 1859 este dubla alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza. (cerință reluată). De organizarea celor două Adunări Elective care urmau să desemneze domnul s-au ocupat trei caimacani care țineau locul Guvernului. În Moldova, Adunarea Electivă era dominată de reprezentanții Partidei Naționale, care l-au desemnat ca domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. În urma alegerilor, A.I. Cuza este numit domn al Moldovei la data de 5 ianuarie 1859. În ceea ce privește Adunarea Electivă din București, aceasta era dominată de conservatorii care și-l doreau ca domn pe Gheorghe Bibescu sau Barbu Știrbei. Însă, la intervenția Partidei Naționale și a presiunii venite din partea populației capitalei, Adunarea Electivă îl desemnează ca domn al Țării Românești tot pe A.I. Cuza la data de 24 ianuarie 1859. Prin urmare, acest fapt a rămas în istorie sub denumirea de „politica faptului împlinit" . Prin dubla alegere a lui Cuza, s-a realizat de-facto unirea Moldovei cu Țara Românească, prima etapă în formarea statului național modern român.

De-a lungul domniei sale, Cuza a făurit un amplu program de reforme, menite a moderniza din temelii societatea românească. Astfel, două măsuri de politică internă adoptate în statul român, în deceniul șapte al secolului XIX sunt legea rurală și legea învățământului.(reluarea cerinței). În martie 1864 a intrat în vigoare chestiunea rurală. Proiectul propunea desființarea clăcii și împroprietărirea țăranilor cu loturile pe care le aveau în folosință. Aceasta a iscat divergențe între domn, guvernul Kogălniceanu și Adunarea Legislativă. Ca urmare, a fost adoptat un nou act constituțional, intitulat Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris. Pivotul a fost legea rurală, intrată în vigoare la 14 august 1864, prin care se stabilea că țăranii clăcași erau eliberați de obligația de a presta claca și erau împroprietăriți cu pământul pe care îl foloseau prin despăgubire. Suprafața de pământ era stabilită în funcție de numărul de vite

deținute. Cei care nu au prestat claca puteau fi împroprietăriți numai pe locuri de grădină și casă, iar pământul nu putea fi înstrăinat sau ipotecat timp de 30 de ani și trebuia rascumpărat în 15 ani.

În scopul formării unei populații informate și productive, Cuza a propus ca învățământul să fie accesibil tuturor claselor sociale și să asigure satisfacerea nevoilor reale ale societății românești. Ca urmare, a fost promulgată legea învățământului general din 1864 care reglementa instruirea la toate nivelurile, acordând o atenție particulară învățământului primar, prin stabilirea principiului de gratuitate și obligativitate al acestuia. În anul 1860 a fost înființțată Universitatea din Iași, iar în 1864 cea din București.

Sentimentul unionist în vederea înfăptuirii României Mari s-a perpetuat de-a lungul secolului XX. Astfel, un fapt istoric prin care se urmărește realizarea României Mari, desfășurat în cadrul relațiilor internaționale este participarea la Primul Război Mondial. La Consiliul de Coroană de la Cotroceni din 14 august 1916 s-a hotărât intrarea României în război alături de Antantă. Prin urmare, România va declara război Austro-Ungariei. Conform planului inițial, trei armate române au trecut granița cu Austro-Ungaria pentru a elibera Transilvania, iar o armată acționa de-a lungul granitei de sud, pe Dunăre, pentru a preveni un atac germano-bulgar. Obiectivul inițial al armatei române era eliberarea Transilvaniei și apoi înaintarea spre valea Tisei și valea Dunării pentru a tăia sursele de aprovizionare ale armatei austro-ungare. Armata română trece în Transilvania sub deviza „acum ori niciodata” și eliberează orașele Brașov, Sfântul Gheorghe, Făgăraș, Miercurea Ciuc, avansând până la Sibiu și Sighișoara. Înaintarea armatei române în Transilvania a fost oprită de trupele austro-ungare, iar românii se retrag pe linia Carpaților unde are loc „bătălia trecătorilor”. În acest timp, Antanta nu își îndeplinește obligațiile militare. Prin urmare, trupele germano-bulgare îi înfrâng pe români la Turtucaia pe 24 august 1916, apoi trec Dunărea. În octombrie-noiembrie au loc luptele de la Jiu, Olt, Argeș si Neajlov. La 23 noiembrie 1916, Bucureștiul este ocupat de generalul german August Von Mackesen, iar teritoriul țării este ocupat de Puterile Centrale. Guvernul, Casa Regală și armata română și o parte a populației se retrag în Moldova. Iasul devine noua capitală, iar frontul se stabilizează pe linia Focșani-Galați. În acest timp, autoritățile române decid să trimită în Rusia tezaurul Băncii Naționale și alte valori.

Victoria Antantei în Primul Război Mondial și găsirea României în tabăra victorioasă a facilitat realizarea României Mari.

Din punctul meu de vedere, Marea Unire de la 1918 când Basarabia, Bucovina și Transilvania se unesc cu România a impus adoptarea unei noi Constituții, care să uniformizeze tradițiile

juridice diferite din provinciile unite cu România. Văzută ca o lege fundamentală ce asigură respectarea unui Contract Social încheiat între suveran și popor de către J.J. Rousseau, Constituția din 1991 reprezintă piatra de temelie a statului de drept.(introducere pentru constituțiile democratice: 1866, 1923, 1991). Constituția a fost promulgată pe 28 martie 1923 de către regele Ferdinand, supranumit „întregitorul de țară". Legea fundamentală a fost denumită „Constituția unificării" și avea la baza constituția din 1866. Aceasta stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Conform principiului separării puterilor în stat: puterea executivă o avea regele și Guvernul, puterea legislativă era exercitată de rege și Parlament, iar puterea judecătorească era deținută de instanțele de judecată. Guvernul era format din prim ministru și miniștri, exercita puterea în numele regelui și contrasemna orice act al său. Parlamentul avea rol principal, era bicameral, controla puterea executivă, exercita puterea legislativă. Prerogativele regelui rămân cele stabilite în 1866, dar în realitate erau diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului. Constituția garanta o serie de drepturi și libertăți cetățenești: egalitatea în fața legii, libertatea conștiinței, a presei, a învățământului, inviolabilitatea domiciliului. Constituția suferă o modificare în 1926 când se introduce prima electorală. Astfel, partidul care obține 40% din voturi devenea majoritar în Parlament.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!